

PÓSA LAJOS

GYERMEKVERSEK

BLOCH GYÜLA EREDETI RAJZAIVAL

SZEGED 1886.

Takab Ödönnek,
a jeles költsének,
hiszelelre szerény jelszöveggel
Szeged 1866. június 16.
Pósa Lajos

MIKSZÁTH KÁLMÁNNAK

SZERETTEL.

ELŐSZÓ.

(Mikszóth Kélmének.)

Kedves barátom! Tanácsodat megfogadtam és nem bántam meg. A gyermekeknek megint irtam egy verses könyvet. Olyan jól esik most, hogy hallgattam rád.

Ennek a könyvnek írása közben mindinkább meggyőződtem arról, mily nagy mulasztást követnek el a magyar költők, hogy nem írnak a gyermekeknek. Mennyi sok szép irnivalójuk volna!

A rongó bölcső, vesszőparipán nyaralászó papíresákós lovag, bokrétát kötöző ábrándos kis leány csak úgy csillog a költészet románczától. Az altató daltól kezdve a haza- és szabadságszeretet magasztos érzelméig milyen tarka, változatos képek tárulnak itt föl! Mily nemes hivatást lehet itt betölteni nemzeti szellemen, könnyed költői formákban, a hamisítatlan népköltészet alapján.

A gyermekeknek szóló lant nem kicsinyleni való. Édes hangok, örök emberi dallamok ömölhetnek arról, ha a szív is, a lélek is ott játszik hurjain.

Mosolygó arany mezőkön jár a gyermekköltő. Csupa derű, csupa fény itt minden. Még ami kis bánat van: az is szelid báránnyalleg gyanánt vonul keresztül a kék boltozatos égen.

Nekem gyönyörűség volt itt járni, hallgatni a gyermekek galambkaczagását s dalolni, mesélni a kis ártatlanoknak.

Milyen édes jutalom az aztán, mikor előmbe állnak azok a kis fiúk, kis leányok s verset mondanak nekem az én verseimből! Pedig némelyik még az á-bét is alig ismeri.

Ezt az örömet, kedves barátom, neked köszönhetem. Fogadd érte jó szívvel, szeretettel szerény kis könyvemet.

Szeged, 1886. május havában.

PÓSA LAJOS.

Imádság.

Óre a világnak!
Jó atyám, imádlak!
Bizva kelek, fekszem,
Megtartasz te engem.
Egész világ ott van
Ölő karodban,
Akaratod nélkül
Egy hajszál se görbül.
Óre a világnak!
Jó atyám, imádlak!

Az elveszett pápaszem.

Keresik az okulárét,
A szegény jó nagyanyáét.
Imádkozni akar,
De nem tud anélkül,
Gyöngö már a szemő,
Napról napra véntül.

Érte mindent tivé tosznek,
Nyoma sínes a pápaszemnek.
Pad alatt, gerendán,
Az asztalfiókban
Keresik hiába —
Ugyan, ugyan hol van?

Mennek, mennek ki a kertbe,
 Hátha tán ott felejtette?
 Szegény nagyanya ott
 Sokszor elolvasgat,
 Kis unokáinak
 Virágokat szagrat.

Virágos kert közepében
 A kis Etel mulat szépen,
 Olvas egy nagy könyvből,
 Orrán okuláré,
 Pedig még nem tudja,
 Hogy mi az az á-bé.

Tarka madár száll le hozzá,
 Liliom is mosolyog rá,
 Szöszke feje fölött
 Arany pille lebben,
 Egy angyalt se lehet
 Festeni már szebben.

Háta mögé kis Etelnek
 Lábujjhegyen odamennek,
 Összecsókolgatják
 A szemit, a száját —
 Azt a pápaszemet
 Mégis megtalálták!

